

Feri Kaçmış Mevsimin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Temmuz 2019

Ölümü irdeliyor gün, zamanın Nisan tasında
Birikiyor hükümler rahmetin indinde
Doluşkan yüreklere ayrışan gölgeleri ile
Rutubetin de eseri geride kalan onca esef
Yıkanmışlığın da meali arındığımız düşler
Ve şerbetli her bir hece
Sessizliğin de meşrebi gizilin her detayı
Küredığımız kadar rüzgarı
Kokladığımız efkârı bir yaz gecesi.

Zemherilerden hatıra buz kesen yürekler
Lanetin dillendiği pür neşe iskeleti
Kara meleklerle dizginlenmiş bir mıntka
Muhtırası elzem bir lehim
Aşkla acının kesiştiği o izlekte saklı veryansın
Düşlerin bombaladığı delik ve bitik uykular.

Maviden bozma göğün de kehaneti
Zanların titrek sesinde ait olmadıkları
Bir bedende yaftalanan illa ki insan mizacı
Sudan sebeplerle dışlandığı her izbede saklı
Detay yüklü maruzat
Betimlemesi sehven yenik düşen.

Tentesine konmuş yorgun kelaynak kuşları
Göğün illa ki gök gürültüsünün eşliğinde
Tokalaşan hakkaniyet ve eziyet yüklü bir minval
Hangi öğretisi gelir ki dile?
Hangi öğün kurşunlanırsın aralıksız?
Bir de delip geçen hurafeler illa ki
Geniş mezhepli düşlerin bekası gün yüzü görmeden
Gece de çekilmezken aradan
Sudan sebeplerle konuşlu acıya ve hasrete.

Demli yalnızlık...

Miadı dolmayan.
Densiz yalnızlık her daim illa ki ıslıklanan
Feri kaçmış mevsimin
Endamı da yitik bir entari
Belli ki düşen eteklerinde göz yaşı
Haşmetli bir tapınak
Huda'nın adresi
İlla ki el uzatır kuluna
Başı sıkışıp da af dilemişken
Firar ettiği o izdiham
Oysaki her cepte ayrı yazılmış bir ferman.

Adında yeknesak özlem
Kaderin sunumunda sehven yenik bir fıgan
Aslı astarı yok ki yalanların
Yine de gözümüze sokulan birer birer.

Yaftalanmış kaçkın düşler erip de hidayete
Aşkın batağında siluetler saklı iken
Çok mu uzak insan mutlak dirayete?

Bir minval
Sürüklendiğimiz peşi sıra gün ve gün
Hoyrat mizacında kederin
Esefle yenildiğimiz bilumum kopya
Bire bir şahit tuttuğumuz gecenin ta kendisi
En ılıman düş düştüğümüz anbean gözden.